

Ако бях съдия... (есе)

Съдията е човекът, вземащ последното решение за съдбите на хората, сгрешили по един или друг начин. Когато се стигне до съдията, това значи, че ценностите и идеалите на нуждаещите се от него са различни.

Именно в това последно решение се крие цялата онази отговорност, която човекът в черно носи, онази решителност, която всеки от нас трябва да притежава. Аз имам решителност и умея да нося отговорност. Онова, което ми липсва е опитът - житейският опит, придобит от онези изпитания, в които животът те прави силен, прави така, че да се провалиш, за да се поучиш от грешките си. Именно тогава ще съм способен да взема важното решение и да определя съдбите на хората.

Ако бях съдия... Колко ли пъти съм искал да бъда съдия и да насоча нещата в правилната посока. Да накажа ненаказаните. Да помогна на нуждаещите се. Да върна чувството за справедливост у хората. Да събудя отново вярата в сърцата им. Да възродя блясъка в очите им. Да запаля искрицата в душите им. Да им дам възможност да се почувстват живи, изпитвайки удоволствие от живота и да се насладят докрай на честно спечелените плодове на своя труд. Ах, как искам...

Хората се нуждаем от справедливост и честност. Искаме да бъдем уважавани, да бъде уважаван трудът ни и да се зачита мнението ни. Искаме винаги най-доброто за себе си и своите близки. Независимо, че може да нараним или лишим от нещо скъпо другите около нас. В такива моменти е нужно мъдро и справедливо решение. Решение, което изисква голяма сила на духа и безрезервна вяра в себе си. Решение, което може да бъде взето само от един човек - съдията.

Деян Златков Димитров
ПМГ „Св.Климент Охридски” гр.Монтана, X клас